

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/264/2021
Identifikačné číslo spisu: 1316211006
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:1316211006.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudkýň JUDr. Aleny Svetlovskej a JUDr. Nory Halmovej, v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti ORCKAN - Slovakia, s. r. o., Bratislava, Trenčianska 53, IČO: 45 416 311, zastúpenej advokátom Mgr. Marošom Ožvaldom, LL.M., Bratislava, Grösslingova 6-8, proti žalovaným 1/ M. O., narodenému XX. Z. XXXX, C., M. H. Č.. X/E, zastúpenému advokátom JUDr. Ľubošom Vávrovičom, Bratislava, Miletičova 21, 2/ Design Company s. r. o. v likvidácii, Bratislava, Bulíkova 7/2680, IČO: 45 324 361, zastúpenej advokátom Mgr. Andrejom Gunárom, Bratislava, Panenská 13, o určenie veriteľa pohľadávky, určenie záložného veriteľa a určenie neplatnosti zmluvy, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-11C/115/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. decembra 2020 sp. zn. 7Co/253/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaným 1/ a 2/ priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Žalobou doručenou súdu 24. júna 2016 sa žalobkyňa 1/ (ORCKAN - Slovakia, s. r. o.) a žalobkyňa 2/ (v súčasnosti označená žalovaná 2/) domáhali určenia, že veriteľom pohľadávok z titulu uhradenej ceny diela na základe zmluvy o dielo zo 4. júna 2012 v znení dodatkov a v zmysle dohody o postúpení práv zo zmluvy o dielo zo dňa 28. februára 2012 je žalobkyňa 2/ (teraz žalovaná 2/). Zároveň žiadali, aby súd určil, že záložným veriteľom práva na základe zmluvy o zriadení záložného práva (V-257/14 zo dňa 24. januára 2014) ku nehnuteľnosti stavba súp. č. XXXXX na pozemku parc. č. XXXXX/XXX a parc. č. XXXXX/XXX kat. úz. C. H. Z., je žalobkyňa 2/ (teraz žalovaná 2/).

2. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 2. apríla 2019 č. k. 11C/115/2016-551 žalobu zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovaným 1/ a 2/ trovy konania v plnej výške. Rozhodnutie právne zdôvodnil § 80 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), § 137 písm. c), písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že

žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Mal za to, že určovací žaloba by bola opodstatnená v situácii, kedy je právo žalobkyne neisté alebo ohrozené a stav neistoty alebo ohrozenia možno odstrániť tým, že súd rozhodne o existencii určitej právnej skutočnosti. Súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti nároku žalobkyne prihliadol na vyjadrenie oboch žalovaných, ktorí tvrdili, že spor o tom, komu má žalobkyňa plniť, považujú za iluzórny, nakoľko obaja žalovaní zhodne uviedli, že je nesporné, kto je veriteľom žalobkyne a že ním je práve žalovaný 1/. Bolo pritom nesporným, že žalovaná 2/ je právnym nástupcom spoločnosti Zone s. r. o., ktorá zanikla zlúčením so žalovanou 2/ a zároveň žalovaná 2/ vylúčila, že by existoval spor o tom, kto je veriteľom pohľadávky voči žalobkyňi. Na základe uvedeného súd prvej inštancie ustálil, že žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení a preto žalobu zamietol. Súčasne zamietol aj návrhy žalobkyne na doplnenie dokazovania, nakoľko tieto nesmerovali k preukazovaniu naliehavého právneho záujmu na určení. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 9. decembra 2020 sp. zn. 7Co/253/2019 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným 1/ a 2/ priznal proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3.1. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a konštatoval jeho správnosť s poukazom na § 387 ods. 2 CSP. V súvislosti so skúmaním dôvodnosti uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) konštatoval, že jeho naplnenie v danom prípade nezistil. K námietke žalobkyne, že napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a na to nadväzujúcemu žalobkyňou požadovanému určení existencie právnej skutočnosti, t. j. že veriteľom pohľadávok voči žalobkyňi je žalovaná 2/ a následnému určení, že záložným veriteľom žalobkyne je žalovaná 2/, odvolací súd zdôraznil, že sporným v konaní bola skutočnosť, či spoločnosť Zone s. r. o. nadobudnuté pohľadávky voči žalobkyňi postúpila žalovanému 1/ (Zmluvou o postúpení pohľadávky z 5. novembra 2015) alebo žalovanej 2/ (Zmluvou o postúpení pohľadávok z 15. októbra 2015). V tejto súvislosti uviedol, že spoločnosť Design Company s. r. o. v likvidácii najskôr v konaní v postavení žalobkyne 2/ a následne v postavení žalovanej 2/ už vo svojom vyjadrení z 13. marca 2017 (č. l. 131) uviedla, že neuzavrela zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 15. októbra 2015 a na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 5. novembra 2015 je vlastníkom pohľadávok voči žalobkyňi žalovaný 1/. Dodal, že žalobkyňou tvrdená skutočnosť, že žalovaná 2/ sama pripustila, že je veriteľom pohľadávky voči žalobkyňi, z obsahu podania žalovanej 2/ (podanie zo dňa 19. novembra 2018) nevyplývala, preto nebola dôvodnou ani námietka, že sa k uvedenej tvrdenej skutočnosti mal súd prvej inštancie vyjadriť. Vo vzťahu k žalobkyňou uvádzanej spornosti vo vyjadreniach P. M. (konateľky žalovanej 2/) považoval odvolací súd za zásadné prihliadnuť na vyjadrenie P. M., ktorá vo výsluchu na Policajnom prezídiu Mannheim, Policajný revír Heidelberg-Sud, 9. augusta 2016 uviedla, že Zmluva o postúpení pohľadávok z 15. októbra 2015 jej nie je známa a na zmluve sa nenachádza jej podpis. Uvedené tvrdenie P. M., že nepodpísala zmluvu o postúpení pohľadávok pritom potvrdila aj znalkyňa Z. Q. S.E. v odbornom stanovisku č. 10/2018. Odvolací súd konštatoval, že žalobkyňi bol uvedený dôkaz predložený v konaní, mala o ňom vedomosť, preto jej nič nebránilo v rámci procesnej obrany na preukázanie svojich tvrdení v konaní pred súdom prvej inštancie predložiť dôkaz, ktorým by spochybnila správnosť záverov odborného stanoviska č. 10/2018. V opačnom prípade to malo za následok neunesenie dôkazného bremena ňou tvrdených skutočností. Vo vzťahu k žalobkyňou požadovanému určení, že Zmluva o postúpení pohľadávky z 5. novembra 2015 uzavretá medzi spoločnosťou Zone s. r. o. zastúpenou žalovaným 1/ ako postupcom a žalovaným 1/ ako postupníkom je absolútne neplatný právny úkon, odvolací súd zohľadnil, že k uzavretiu predmetnej zmluvy došlo 5. novembra 2015, kedy konateľmi spoločnosti Zone s. r. o. bol M. O. (žalovaný 1/) a Z. Q., pričom konatelia boli oprávnení konať v mene spoločnosti samostatne. V konaní podľa jeho názoru nebolo preukázané, žeby si spoločnosť Zone s. r. o. voči žalovanému 1/ ako konateľovi uplatnila nárok na náhradu škody dôvodiac tým, že by žalovaný 1/ uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky znevýhodnil druhého spoločníka Z. Q.. Nebolo preukázané ani to, že by si voči žalovanému 1/ ako konateľovi spoločnosti Zone s. r. o. uplatnil nárok na náhradu škody veriteľ spoločnosti. Z vyjadrení žalovanej 2/

ktorá sa stala nástupníckou spoločnosťou Zone s. r. o., nevyplynuli akékoľvek pochybnosti o akomkoľvek zneužití postavenia žalovaného 1/ ako konateľa spoločnosti Zone s. r. o. Odvolací súd zdôraznil, že tvrdenie žalovaného 1/, že ako spoločník a zároveň konateľ spoločnosti Zone s. r. o. tejto spoločnosti poskytol peňažné prostriedky celkom vo výške 688 000 eur, bola preukázaná listinnými dôkazmi - výpismi z hlavnej knihy analytickej evidencie spoločnosti Zone s. r. o. S ohľadom na uvedené tvrdenie žalovaného 1/, že kúpnu cenu za pohľadávky voči žalobkyni, nadobudnuté na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 5. novembra 2015 aj skutočne uhradil formou započítania, bolo možné považovať za vierohodné, nakoľko nebol preukázaný opak. Vo vzťahu k námietkam odvolateľky, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, odvolací súd poukázal na to, že vykonanie žalobkyňou navrhovaných dôkazov (výsluch svedka Z. Q. a O. M.) nepovažoval súd prvej inštancie za dôvodné vo veci vykonať, a to s ohľadom na skutočnosť, že žalovaná 2/ ako právny nástupca spoločnosti Zone s. r. o. nemala za sporný prevod pohľadávok na žalovaného 1/, a v konaní nebolo preukázané, že by bývalý konateľ Q. príp. iný veriteľ napadol prevod pohľadávok voči žalobkyni zo spoločnosti Zone s. r. o. na žalovaného 1/, preto vykonanie uvedeného dôkazu nemalo vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolací súd zároveň dospel k záveru, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dostatočným dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci a ďalšie dokazovanie by bolo skutočne nevhodné, a to i s poukazom na správne skutkové a právne závery, ktoré súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku prijal. Vychádzajúc tak z vyjadrenia žalovanej 2/ ako aj žalovaného 1/, ktorí zhodne uviedli, že majiteľom pohľadávky voči žalobkyni je žalovaný 1/, tvrdenia žalobkyne týkajúce sa neistoty v určení veriteľa pohľadávky voči jeho spoločnosti považoval odvolací súd za nedôvodné a absentovala tak naliehavosť právneho záujmu na určení. Odvolací súd dodal, že vzhľadom na to, že veriteľom pohľadávky voči žalobkyni je preukázateľne žalovaný 1/, v prospech ktorého je zriadené aj záložné právo k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobkyne, v prípade, ak žalovaný 1/ pristúpil ako veriteľ žalobkyne k výkonu záložného práva, uvedené nenavodzuje potrebu odstránenia spornosti alebo neistoty práva na strane žalobkyne. Napokon odvolací súd konštatoval, že v danej veci nebola zistená v postupe súdu prvej inštancie pri prejednaní veci žiadna vada, ktorá by znemožnila žalobkyni realizáciu jej procesných práv, ktorá by jej zmarila možnosť aktívnej účasti na konaní, rovnako sa nepreukázalo naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP.

3.2. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na ustanovenia § 420 písm. e), § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

4.1. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. e) CSP dovolateľka uviedla, že predmetná právna vec bola na odvolacom súde pridelená občianskoprávnemu senátu v rozpore s rozvrhom práce. Poukázala na to, že v danej veci ide o určenie veriteľa obchodného záväzkového vzťahu (§ 261 ods. 1 Obchodného zákonníka) upraveného v tretej časti Obchodného zákonníka (Zmluva o dielo upravená v § 536 a nasl.), pričom aj posúdenie prejudiciálnej otázky porušenia povinností konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným podľa ustanovení § 56a a § 135a je upravená výlučne v Obchodnom zákonníku, a preto ide nepochybne o obchodnú vec, ktorá mala byť priradená obchodnému úseku a obchodnoprávnemu senátu odvolacieho súdu. Vzhľadom na to konštatovala, že predmetná vec bola prejednaná a rozhodnutá nesprávne obsadeným súdom.

4.2. Dovolateľka ďalej mala za to, že súdy nezákonne nepripustili vykonanie ani jedného ňou navrhovaného dôkazu. Ak by súdy neporušili procesné práva žalobkyne a vykonali by ňou navrhovaný výsluch Z. Q., žalobkyňa by mohla preukázať tvrdenie, že spoločnosť Zone s. r. o. si uplatnila náhradu škody voči žalovanému 1/. Rovnako výsluch O. M. mohol potvrdiť alebo vyvrátiť skutočnosť tvrdené stranami sporu ohľadom konania žalovaného 1/ pri údajnom postúpení pohľadávky a zaplatení odplaty za jej „postúpenie“. V tejto súvislosti dovolateľka namietala aj „nekritické hodnotenie dôkazov“ predložených žalovaným 1/. Uzavrela, že nevykonaním náležitého dokazovania jej boli odňaté procesné práva na preukázanie naliehavého právneho záujmu, z ktorého dôvodu bola napokon aj žaloba zamietnutá. Dovolateľka ďalej uviedla, že odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie skutočnosťami a

dôkazmi, ktoré neboli predmetom „nachádzacieho“ konania na súde prvej inštancie a ani predmetom odvolania, čím bola žalobkyni okrem iného odňatá možnosť dvojínštančného preskúmania dôvodnosti a zákonnosti súdneho rozhodnutia. Podotkla, že predmetný znalecký posudok nebol vykonaný v súlade s Civilným sporovým poriadkom. Napokon žalobkyňa namietala, že odvolací súd nezrozumiteľne a nepresvedčivo odôvodnil napadnutý rozsudok, z ktorého dôvodu ide o rozsudok arbitrárny a nezákonný.

4.3. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľka uviedla, že odvolací súd nesprávne vyriešil právnu otázku naliehavého právneho záujmu žalobkyne, a zároveň požiadala dovolací súd o posúdenie právnej otázky, či dlžníkovi svedčí naliehavý právny záujem na určení absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky voči dlžníkovi, resp. na určení (záložného) veriteľa pohľadávky. Pritom poukázala na skutočnosť, že ako dlžníčka nevie, komu má plniť pohľadávku, aby toto plnenie vyvolalo právne účinky zániku pohľadávky splnením, resp. voči komu má uplatniť svoje práva dlžníka spornej pohľadávky.

4.4. Vzhľadom na uvedené dovolateľka navrhla, aby dovolací súd rozhodnutia nižších súdov zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň žiadala odložiť právoplatnosť a vykonateľnosť napadnutého rozsudku.

5. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podané dovolanie je nesprávne, nedôvodné a nie sú splnené zákonom požadované procesné podmienky na podanie dovolania. Ďalej konštatoval, že postupom odvolacieho súdu neboli žiadnym spôsobom porušené procesné práva žalobkyne, v danej veci rozhodoval správne obsadený súd. Zároveň podľa názoru žalovaného 1/ nie je dôvod na postup v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nezáviselo od vyriešenia takej právnej otázky, ktorou sa mal zaoberať v rámci dovolacieho konania dovolací súd. Žalovaný 1/ preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol, prípadne zamietol ako nedôvodné.

6. Žalovaná 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalobkyňa nepreukázala zákonný dôvod ako ani splnenie zákonom požadovaných podmienok na podanie dovolania v zmysle ustanovení § 420 písm. e) a f) CSP, resp. v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Dodala, že odvolací súd zákonným a správnym spôsobom rozhodol o podanom odvolaní žalobkyne, pričom jeho rozhodnutie je náležite odôvodnené. Vzhľadom na to, že rozhodnutia nižších súdov považovala za správne, zákonné a spravodlivé, navrhla podané dovolanie zamietnuť.

7. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Podľa § 444 ods. 2 CSP ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté.

8. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti (resp. právoplatnosti) dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1 a 2 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považuje za udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je síce procesne prípustné, ale nie je dôvodné a preto ho zamietol (§ 448 CSP).

10. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému

rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

13. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

16. Žalobkyňa tvrdí, že v danom prípade rozhodoval nesprávne obsadený súd, a teda došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. e) CSP.

17. Právo na zákonného sudcu je zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nemožno nikoho odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz predstavuje pre každého účastníka konania rovnakú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred vybraných zásad (procesných pravidiel).

18. Princíp nebyť odňatý zákonnému sudcovi bol v civilnom sporovom konaní premietnutý aj do ustanovenia § 420 písm. e) CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Súdna prax je pritom jednotná v tom, že súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca.

19. Koho treba považovať za zákonného sudcu a akým spôsobom možno vykonať jeho zmenu upravuje ustanovenie § 3 ods. 3 a ods. 4 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), podľa ktorého zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s

rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

20. Ústavný súd opakovane judikuje, že za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy je zásadne potrebné považovať toho, kto bol určený na prejednanie a rozhodnutie veci v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. I. ÚS 52/97, II. ÚS 47/99, II. ÚS 118/02, III. ÚS 46/04, III. ÚS 46/2012, IV. ÚS 161/08). Ústavný súd pojem zákonného sudcu vykladá tak, že ním je sudca, ktorý bol pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu oprávneného konať a rozhodnúť určitý druh súdnej agendy. Je nutné dodať, že tu nejde o rozvrh práce bez ďalšieho, ale rozvrh práce súladný so zákonom a nadzákonnými normami.

21. Nesprávne obsadeným je súd obsadený v rozpore s ustanoveniami upravujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má určitý spor prejednať a rozhodnúť. Súd je nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca. Zákonným sudcom je sudca určený v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu (sp. zn. 7Cdo/51/2018). Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia je teda súčasťou základného práva na zákonného sudcu aj zásada pridelovania súdnej agendy sudcom (splňajúcim uvedené predpoklady) a určenia zloženia senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený pre rôzne dôvody a rozličné účely výber súdov a sudcov „ad hoc“. Ak teda sudca bude určený v rozpore s rozvrhom práce alebo síce v súlade s ním, ale na základe takého jeho pravidla (opatrenia), ktoré odporuje zákonu, právo na zákonného sudcu vyplývajúce z čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa nerešpektuje a v takomto prípade treba súd považovať v zmysle § 420 písm. e) CSP za nesprávne obsadený.

22. Dovolací súd predovšetkým skúmal, či vybraný senát (ne)bol v danej veci určený v súlade s rozvrhom práce a teda, či súd (ne)bol správne obsadený.

23. Podľa § 50 ods. 1 zákona o súdoch na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

24. Podľa § 50 ods. 2 písm. a) zákona o súdoch rozvrh práce obsahuje určenie senátov, samosudcov, súdnych úradníkov a notárov poverených vybavovaním jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd.

25. Podľa § 51 ods. 1 zákona o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridelujú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí. Súdnym úradníkom sa pridelujú veci podľa rozvrhu práce tak, aby sa zabezpečilo ich rovnomerné zaťaženie a riadny chod súdu.

26. Podľa § 51 ods. 2 zákona o súdoch podmienka náhodného výberu podľa odseku 1 je splnená vtedy, ak sa má vec prideliť jednému z aspoň dvoch senátov, samosudcov alebo súdnych úradníkov.

27. Podľa bodu 16/ Spoločných zásad pre trestnoprávny, občianskoprávny a obchodnoprávny úsek Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava III pre rok 2016 (účinného v čase doručenia žaloby na súd prvej inštancie) platí, že reklamáciu voči zapísaniu veci do príslušného oddelenia môže vzniesť sudca, súdny tajomník, vyšší súdny úradník resp. justičný čakateľ, ktorému takto zapísaná vec prislúcha na vybavenie podľa rozvrhu práce, do 30 dní od pridelenia veci u predsedu súdu. V prípade, ak sa reklamácia vyhoví, vec bude pridelená do príslušného súdneho oddelenia generátorom náhodného výberu. Na neskoro vznesenú námietku sa neprihliada, okrem osobitných prípadov, o ktorých rozhodne predseda súdu.

28. Podľa článku 1) písm. b) pravidiel Zapisovania do súdnych registrov Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2019 (jeho znenia v čase, kedy vec došla na súd), do súdneho registra „Co“ sa zapisujú veci, ktoré sú zapísané na okresnom súde v súdnom registri „C“, „Csp“, „Ca“, ak v nich bolo podané odvolanie proti rozhodnutiu okresného súdu, a podľa druhu agendy sa nezapisujú do iných súdnych registrov odvolacej agendy. Podľa bodu 1. čl. VII. odsek 3. Všeobecných zásad platných pre občianskoprávne, správne a obchodnoprávne kolégium na rok 2019 v prípade rozporu v posúdení, či sa jedná o vec registra „Co“ alebo „Cob“, je rozhodujúce, ako bola vec vedená na súde prvého stupňa, t. j. veci zapísané na prvostupňovom súde do registra „C“ sa na odvolacom súde zapisujú do registra „Co“ a veci zapísané na súde prvého stupňa do registra „Cb“ sa na odvolacom súde zapisujú do registra „Cob“. Keď odvolací obchodný senát (Cob) zistí, že ide o civilnú vec, ktorá bola pôvodne na okresnom súde zapísaná do súdneho oddelenia „Cb“, prevedie ju do registra „Co“, to neplatí, ak ide o spory zo spotrebiteľských zmlúv zapísané pred 01.01.2010; keď odvolací civilný senát (Co) zistí, že ide o obchodnú vec, ktorá bola pôvodne na okresnom súde zapísaná do súdneho oddelenia „C“, prevedie ju do registra „Cob“. V prípade nejasnosti, do akého súdneho oddelenia má byť vec podľa druhu agendy pridelená, rozhoduje predseda súdu, prípadne podľa jeho poverenia podpredseda súdu. V prípade, keď odvolací obchodný senát (Cob), odvolací civilný senát (Co) tieto úkony nevykoná najneskôr do 20 dní odo dňa nápadu veci, vec sám prejedná a rozhodne.

29. Podľa § 152 ods. 9 Vyhľadávky MS SR č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku, ak bola vec zapísaná do nesprávne určeného súdneho registra, môže byť prevedená podľa pokynu predsedu súdu do správne určeného súdneho registra s novou spisovou značkou najneskôr do 30 dní odo dňa zapísania veci do pôvodného súdneho registra. Ak nedôjde v lehote podľa predchádzajúcej vety k prevodu veci do správne určeného súdneho registra, vec dokončí senát alebo samosudca podľa pôvodného pridelenia.

30. Z obsahu spisu vyplýva, že spor bol na súde prvej inštancie náhodným výberom pridelený do oddelenia „C“, pričom reklamácia voči zapísaniu sporu do tohto oddelenia nebola podaná a nedošlo k prevedeniu do registra „Cb“, a preto spor bol na okresnom súde prejednaný a rozhodnutý v oddelení „C“. Vzhľadom na túto skutočnosť a vyššie uvedené bolo odvolanie žalobkyne na odvolacom súde náhodným výberom pridelené do oddelenia „Co“, pričom námietka nesprávneho zápisu veci do tohto súdneho oddelenia nebola vznesená a ani z iného dôvodu predpokladaného príslušným Rozvrhom práce na rok 2019 (resp. Vyhľadávkou č. 543/2005 Z.z.) nedošlo k prevedeniu veci do registra „Cob“.

31. Podľa dovolacieho súdu spôsob, akým bol v danom prípade posudzovaný spor pridelený občianskoprávnemu senátu, nevybočuje z rámca rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave platného v čase, kedy spor došiel na súd, resp. z rámca zákona o súdoch, najmä tých jeho ustanovení, ktoré sa týkajú spôsobu pridelenia vecí. Prípustnosť dovolania preto z § 420 písm. e) CSP nevyplýva.

32. Záverom vec prejednávajúci senát poukazuje na uznesenie sp. zn. 4Cdo/1/1998 zo dňa 28. januára 1998 (R 99/1999), v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že „...tým, že obchodnú vec na súde vecne a miestne príslušnom prejednali a rozhodli sudcovia, ktorí podľa rozvrhu práce rozhodujú občianskoprávne spory, nebola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP a ani nerozhodoval súd nesprávne obsadený (§ 237 písm. g) OSP). Z rozdielnosti povahy prejednávaných občianskoprávných a obchodnoprávných vecí nevyplýva rozdielnosť procesných práv účastníkov a možností ich realizácie.“ Vyplyvajúc z citovaného rozhodnutia, od ktorého sa dovolací senát nemá dôvod odchyľovať, ani samotná skutočnosť, že obchodnoprávnu vec na vecne a miestne príslušnom súde prejednali a rozhodli sudcovia vybavujúci občianskoprávne veci, nemá za následok dovolateľkou namietanú vadu konania podľa § 420 písm. e) CSP.

33. Dovolací súd uzatvára, že dovolateľka neopodstatnene namieta existenciu zmatečnej vady v zmysle § 420 písm. e) CSP.

34. Dovolateľka ďalej vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala (i) nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, (ii) nevykonanie navrhovaného dokazovania, (iii)

nesprávne hodnotenie dôkazov, (iv) porušenie zásady dvojínštančnosti konania.

35. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

36. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

37. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

38. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzal, keď dospel k záveru o absencii naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení.

38.1. Odvolací súd sa v odôvodnení predovšetkým riadne vysporiadal s námietkou žalobkyne, že rozhodnutie prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. V tejto súvislosti vo vzťahu k žalobkyňou požadovanému určení existencie právnej skutočnosti, t. j. že veriteľom pohľadávok voči žalobkyni je žalovaná 2/ a následnému určení, že záložným veriteľom žalobkyne je žalovaná 2/, odvolací súd uviedol, že v konaní bola spornou skutočnosť, či spoločnosť Zone s. r. o. nadobudnuté pohľadávky voči žalobkyni postúpila žalovanému 1/ (Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 05. novembra 2015) alebo žalovanej 2/ (Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15. októbra 2015). Poukázal pritom na to, že spoločnosť Design Company s. r. o. v likvidácii najskôr v konaní v postavení žalobkyne 2/ a následne v postavení žalovanej 2/ už vo svojom vyjadrení zo dňa 13. marca 2017 uviedla, že neuzavrela zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 15. októbra 2015 a na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 5. novembra 2015 je vlastníkom pohľadávok voči žalobkyni žalovaný 1/. Odvolací súd zároveň považoval za zásadné vzhliadnuť na vyjadrenie p. P. M. (konateľky žalovanej 2/), ktorá na výsluchu na Policajnom prezídiu Mannheim, Policajný revír Heidelberg-Sud dňa 9. októbra 2016 uviedla, že Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 15. októbra 2015 jej nie je známa a na zmluve sa nenachádza jej podpis, ktoré tvrdenie potvrdila aj znalkyňa Z. Q. S. v odbornom stanovisku č. 10/2018. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že žalobkyňa nepredložila v konaní dôkaz, ktorým by spochybnila správnosť záverov predmetného odborného stanoviska č. 10/2018, čoho následkom bolo neunesenie dôkazného bremena ňou tvrdených skutočností. Odvolací súd ďalej náležite pristúpil k objasneniu jeho záverov vo vzťahu k námietke o absolútnej neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky z 5. novembra 2015 uzavretej medzi spoločnosťou Zone s. r. o. zastúpenou žalovaným 1/ ako postupcom a žalovaným 1/ ako postupníkom, keď podľa jeho názoru bolo potrebné zohľadniť, že k uzavretiu Zmluvy o postúpení pohľadávky došlo dňa 5. novembra 2015, kedy konateľmi spoločnosti Zone s. r. o. bol M. O. (žalovaný 1/) a Z. Q., pričom konatelia boli oprávnení konať v mene spoločnosti samostatne. Podotkol tiež, že v konaní nebolo preukázané, žeby si spoločnosť Zone s. r. o. voči žalovanému 1/ ako konateľovi uplatnila nárok na náhradu škody z dôvodu znevýhodnenia druhého spoločníka Z. Q., ani že by si voči žalovanému 1/ ako konateľovi spoločnosti Zone s. r. o. uplatnil nárok na náhradu škody veriteľ spoločnosti. Zároveň poukázal na to, že tvrdenie žalovaného 1/, že ako spoločník a zároveň konateľ spoločnosti Zone s. r. o. tejto spoločnosti poskytol peňažné prostriedky celkom vo výške 688 000 eur bola preukázaná listinnými dôkazmi, a preto jeho tvrdenie, že kúpnu cenu za pohľadávky voči žalobkyni aj skutočne uhradil formou započítania, bolo možné považovať za vierohodné. Odvolací súd sa napokon dostatočne vysporiadal aj s námietkami odvolateľky, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, keď poukázal na to, že vykonanie žalobkyňou navrhovaných dôkazov (výsluch svedka Z. Q. a O. M.) nepovažoval súd prvej inštancie za dôvodné vo veci vykonať, a to s ohľadom na skutočnosť, že žalovaná 2/ ako právny nástupca spoločnosti Zone s. r. o., pôvodného veriteľa pohľadávok voči žalobkyni nemala za sporný prevod pohľadávok na žalovaného 1/, a v konaní nebolo preukázané, žeby bývalý konateľ Q. prípadne iný veriteľ napadol prevod pohľadávok voči žalobkyni zo spoločnosti Zone s. r. o. na žalovaného 1/, preto vykonanie uvedeného dôkazu nemalo vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolací súd jasne a bez akýchkoľvek pochybností konštatoval, že vychádzajúc zo zhodných vyjadrení žalovaných 1/ a 2/, že majiteľom pohľadávky voči žalobkyni je žalovaný 1/, tvrdenia žalobkyne týkajúce sa neistoty v určení veriteľa pohľadávky voči jej spoločnosti nie sú dôvodné a absentuje tu tak naliehavosť právneho záujmu na určení. Keďže veriteľom pohľadávky voči žalobkyni je preukázateľne žalovaný 1/, v prospech ktorého je zriadené aj záložné právo k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobkyne, v prípade, ak žalovaný 1/ pristúpil ako veriteľ žalobkyne k výkonu záložného práva, uvedené nenavodzuje potrebu odstránenia spornosti alebo neistoty práva na strane žalobkyne. Odvolací súd sa rovnako primerane vyjadril aj k žalobkyňou uplatneným odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a f) CSP, keď konštatoval, že v danej veci nebola zistená v postupe súdu prvej inštancie pri prejednaní veci žiadna vada, ktorá by znemožnila žalobkyni realizáciu jej procesných práv, ktorá by jej zmarila možnosť aktívnej účasti na konaní, a tiež nebolo zistené, že by súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, prípadne by konanie malo inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd uzavrel, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie zákonným a judikatórnym požiadavkám vyhovuje a námietke odvolateľke ani v tomto smere nebolo možné priznať úspech.

38.2. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a

skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo. Z uvedeného je zrejmé, z akých dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

39. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Neostáva preto nič iné, než konštatovať, že v prejednávanej veci boli z tohto pohľadu odvolacím súdom splnené ústavnoprávne nároky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

40. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že v konaní neboli vykonané ňou navrhnuté dôkazy (výsluchy Z. Q. a O. M.), dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná (porov. § 185 ods. 1 CSP). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.

41. Z ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky zároveň vyplýva, že zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (I. ÚS 350/08).

42. Podľa názoru dovolacieho súdu ale o tento prípad v prejednávanej veci nešlo. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia primerane vysvetlil, z akého dôvodu nevyhovел návrhu žalobkyne na doplnenie dokazovania. Konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže obaja žalovaní zhodne uviedli, že je nesporné, kto je veriteľom a že ním je práve žalovaný 1/, pričom v nadväznosti na to zamietol aj návrhy žalobkyne na doplnenie dokazovania, nakoľko tieto nesmerovali ku preukazovaniu sporného naliehavého právneho záujmu (ako podmienky prípustnosti určovacej žaloby v zmysle Občianskeho súdneho poriadku - poznámka dovolacieho súdu). Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím okresného súdu nevykonať ďalšie dôkazy ako i s jeho odôvodnením, pričom poukázal na skutočnosť, že žalovaná 2/ ako právny nástupca spoločnosti Zone s. r. o., pôvodného

veriteľa pohľadávok voči žalobkyni, nemala za sporný prevod pohľadávok na žalovaného 1/, a v konaní nebolo preukázané, že by bývalý konateľ Q. prípadne iný veriteľ napadol prevod pohľadávok voči žalobkyni zo spoločnosti Zone s. r. o. na žalovaného 1/; preto podľa jeho názoru vykonanie uvedených dôkazov nemalo vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolací súd tiež poznamenal, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany, aby súd vykonal všetky ňou navrhnuté dôkazy, a aby sa stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Dovolací súd považuje toto zdôvodnenie nevykonania navrhovaného dokazovania za dostatočné a súladné so zákonom. Postup súdu prvej inštancie preto vec prejednávajúci senát vyhodnotil ako nespôsobilý zasiahnuť do práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces. Vzhľadom na uvedené je potrebné konštatovať, že ani týmto postupom nedošlo k založeniu vady podľa § 420 písm. f) CSP.

43. Dovolateľka viacerými dovolacími formuláciami tiež naznačuje, že súdy nesprávne vyhodnotili dôkazy. K tomu dovolací súd pripomína, že podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Zároveň je potrebné uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

44. Na dôvažok hodno poznamenať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

45. Dovolateľka ďalej namietala, že v skúmanej veci došlo k porušeniu zásady dvojinštančnosti konania, keď odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie skutočnosťami, ktoré neboli predmetom konania na súde prvej inštancie.

45.1. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že by na základe vznesenej námietky o porušení základného ústavného princípu dvojinštančnosti súdneho konania odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorý zakladá procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odvolací súd sa totiž v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia o zamietnutí žaloby (§ 387 ods. 1 a 2 CSP) a preto sa mohol v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Pokiaľ odvolací súd nad rámec úvah súdu prvej inštancie, ktoré považoval za vecne správne a postačujúce pre záver o opodstatnenosti zamietnutia žaloby, poukázal aj na ďalšie okolnosti, neporušil tým zásadu dvojinštančnosti konania (obdobne sp. zn. 1ObdoV/12/2015). Odvolací súd tým, že nad rámec rozhodnutia súdu prvej inštancie doplnil ďalšie dôvody, s ohľadom na ktoré dospel k rovnakému záveru o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a platnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 5. novembra 2015 uzavretej medzi spoločnosťou Zone s. r. o. a žalovaným 1/, neznemožnil žalobkyni, aby ako strana uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Aj skoršia

ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu v podobe rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré bolo ako judikát publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 56/2012, dospela k záveru, že „Pokiaľ sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu prvostupňového konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím prekvapivým. Takýto postup súdu nie je odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) OSP.“.

45.2. Dovolateľka uvádza, že odvolací súd hodnotil aj dôkazy, ktoré neboli predmetom „nachádzacieho“ prvoinštančného konania, resp. ktoré súd prvej inštancie nevykonal zákonne konformným spôsobom - 1/ znalecké dokazovanie podpisu p. M. (odborné stanovisko č. 10/2018), 2/ listinný dôkaz výpis z hlavnej knihy analytickej evidencie spoločnosti Zone s. r. o. Dovolací súd v tomto kontexte poukazuje na bod 5. odôvodnenia prvoinštančného rozhodnutia, kde sa okresný súd výslovne zmieňuje aj o listinnom dôkaze - výpise z hlavnej knihy analytickej evidencie; navyše, ako pre dovolací súd vyplynulo zo zvukového záznamu z pojednávania konaného dňa 3. apríla 2019 na súde prvej inštancie, všetky zúčastnené strany zhodne netrvali na oboznamovaní sa s dôkazmi vyplývajúcimi zo spisu, nakoľko im všetky boli vzájomne doručované, čo je zrejme aj z obsahu spisu (viď č. I. 424 - doručenie odborného stanoviska č. 10/2018 z č. I. 368 a nasl. právneho zástupcovi žalobkyne; č. I. 84 - doručenie výpisov z hlavnej knihy analytickej evidencie z č. I. 78 až 81 právneho zástupcovi žalobkyne). S ohľadom na to dovolací súd aj túto námietku žalobkyne, podľa ktorej odvolací súd argumentoval dôkazmi, ktoré neboli vykonané súdom prvej inštancie, vyhodnotil ako nedôvodnú.

46. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

47. Žalobkyňa ďalej vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

48. Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že je viazaný iba vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie dovolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti jej riešenia (§ 421 ods. 1 CSP) táto otázka spadá. Z uvedeného dôvodu dovolací súd z hľadiska prípustnosti dovolania posudzuje (iba) materiálny substrát samotného dovolacieho konania spočívajúci vo vymedzení právnej otázky a predstretí vlastnej argumentácie dovolateľa v zmysle § 432 ods. 2 CSP, súčasne zohľadňujúc vlastnú rozhodovaciu prax (iura novit curia, 4Cdo/11/2021, 8Cdo/54/2018, I. ÚS 51/2020).

49. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľka v danom prípade zákonu zodpovedajúcim spôsobom vymedzila právnu otázku, či dlžníkovi svedčí naliehavý právny záujem na určení absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, resp. na určení (záložného) veriteľa pohľadávky. Po konštatovaní prípustnosti dovolania pristúpil dovolací súd k meritórnemu dovolaciemu prieskumu a posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania z hľadiska uplatnenej dovolacej argumentácie, t. j. z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vymedzených právnych otázkach.

50. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

51. Najvyšší súd už riešil otázku danosti naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe v mnohých rozhodnutiach, pričom za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v tomto kontexte je potrebné považovať najmä nasledovné rozhodnutia.

52. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (por. R 17/1972).

53. Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu). Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi stranami a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši (por. sp. zn. 5Cdo/31/2011).

54. Zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá v rozpore s ustanovením § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatným právnym úkonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Návrh na určenie neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky môže podať aj dlžník, ak preukáže, že má na tomto určení naliehavý právny záujem [§ 80 písm. c) OSP]; nie je rozhodujúce, či mu postúpenie oznámil postupca alebo preukázal postupník (R 46/2009).

55. Naliehavý právny záujem na určení nie je daný, ak sa právo, ktoré má byť ohrozené, alebo neisté, dotýka ďalšia právna zmena. Rozhodujúci je preto stav daný v čase vyhlásenia rozsudku. Naopak, naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c) OSP je daný vtedy, ak existuje aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi navrhovateľom a odporcom, ktorý je ohrozením navrhovateľovho právneho postavenia a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. mája 2010, sp. zn. 2Cdo/110/2009).

56. Naliehavý právny záujem na určovacej žalobe nie je daný vtedy, ak by požadované určenie viedlo len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov. Tu ide predovšetkým o prípady, kedy sa žalobca domáha žalobou určenia neplatnosti právneho úkonu s tým, aby následne mohol žalobca podať žalobu na plnenie (napr. žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo žalobu na náhradu škody), alebo inú určovaciu žalobu (napr. žalobu o určenie vlastníckeho práva). Určovacia žaloba je tak neprípustná vtedy, ak rozhodnutie o merite sporu by predstavovalo len rozhodnutie o predbežnej otázke podstatnej pre rozhodnutie iného (žalobcom následne iniciovaného) súdneho sporu. Žalobca nemá naliehavý právny záujem na určovacej žalobe, ak predmetom určenia má byť iba rozhodnutie o predbežnej otázke, aby mohol žalobca na základe určovacieho rozhodnutia podať žalobu na plnenie (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11. decembra 2019, sp. zn. 2ObdoV/11/2019).

57. Ak žalobca neosvedčí svoj naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, ide o samostatný a prvoradý dôvod zamietnutia návrhu. Pokiaľ teda súd dospeje k záveru, že ten-ktorý určovací návrh nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení spôsobilým alebo prípustným prostriedkom ochrany práva, zamietne návrh bez toho, aby sa zaoberal meritom veci. Absencia naliehavého právneho záujmu je teda dôvodom zamietnutia žaloby, nie je dôvodom pre zastavenie konania, či pre odmietnutie žaloby [pozri sp. zn. 4 Cdo 56/2009; TOMAŠOVIČ, Marek, § 137 (Obsah žaloby), Civilný sporový poriadok, 1. vydanie, Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 493].

58. V opačnom prípade, ak by všeobecné súdy postupovali tak, že rozhodnú o vecnej opodstatnenosti určovacej žaloby bez toho, aby dospeli k záveru o existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu, porušili by tým základné právo na súdnu ochranu žalovaného (pozri uznesenie Ústavného súdu SR zo 6. októbra 2017, sp. zn. II. ÚS 590/2017).

59. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu sa súdy oboch inšancií neodklonili od všeobecnej

charakteristiky pojmu „naliehavý právny záujem“, ani od právnych záverov vyjadrených vo vyššie označených rozhodnutiach najvyššieho súdu; predpoklady pre posúdenie dôvodnosti použitia určovacej žaloby z hľadiska existencie naliehavého právneho záujmu v zmysle § 80 písm. c) OSP nevyložili odlišne. Otázka, či sa súdy v individuálnych okolnostiach daného prípadu neodklonili od tejto všeobecnej charakteristiky, súvisí s ich skutkovými zisteniami; zodpovedanie tejto otázky je vždy v každom konkrétnom prípade jedinečné.

60. V predmetnom spore súdy nižších inštancií vychádzali z rozhodujúcej skutočnosti, že obaja žalovaní v konaní zhodne uviedli, že nie je sporné, kto je v danom prípade veriteľom a že ním je práve žalovaný 1/. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na vyjadrenie spoločnosti Design Company s.r.o. v likvidácii zo dňa 13. marca 2017 (č. l. 131), v ktorom uviedla, že neuzavrela zmluvu o postúpení pohľadávok z 15. októbra 2015 a na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 5. novembra 2015 je vlastníkom pohľadávok voči žalobkyni žalovaný 1/. Rovnako bývalá konateľka žalovanej 2/ P. M. vo výpovedi pred nemeckými policajnými orgánmi 9. augusta 2016 uviedla, že Zmluva o postúpení pohľadávok z 15. októbra 2015 jej nie je známa a na zmluve sa nenachádza jej podpis. Relevanciu tvrdenia P. M. nasvedčuje aj záver znalkyne Z. Q. S. obsiahnutý v odbornom stanovisku č. 10/2018, ktorá uviedla, že „Originál podpisu, z ktorého bola následne vyhotovená skúmaná kópia podpisu, obsiahnutá na spornej písomnosti Zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá podľa ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 15.10.2015, pravdepodobne nie je pravým podpisom pisateľky“. V súvislosti s možnosťou vyslovenia absolútnej neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky z 5. novembra 2015 odvolací súd posudzujúc vec z hľadiska eventuálneho porušenia ustanovení § 56a a § 135a Obchodného zákonníka konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, žeby si spoločnosť Zone s. r. o. voči žalovanému 1/ ako konateľovi uplatnila nárok na náhradu škody, resp. že by si voči nemu uplatnil nárok na náhradu škody veriteľ spoločnosti. Rovnako vychádzajúc z výpisov z hlavnej knihy analytickej evidencie spoločnosti Zone s. r. o. mal odvolací súd preukázané poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 688 000 eur žalovaným 1/ spoločnosti Zone s. r. o., z čoho vyvodzoval aj (relevantným spôsobom nespochybnené) preukázanie úhrady kúpnej ceny za pohľadávky voči žalobkyni žalovaným 1/ formou započítania. Pokiaľ za takéhoto skutkového stavu (ktorý dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať - § 442 CSP) nižšie súdy učinili záver o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu žalobkyně na požadovanom určení, vec prejednávajúci senát sa s ich konklúziou stotožňuje. Dovolací súd má zároveň za to, že dokazovanie vykonané súdmi z pohľadu jeho rozsahu bolo dostačujúce k ustáleniu právneho záveru o danosti naliehavého právneho záujmu na predmetnej určovacej žalobe. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že nie je možné závery súdov nižších inštancií považovať za nesúladne s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu.

61. Uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP preto dovolací súd nepovažoval za relevantný z hľadiska prípustnosti dovolania, keďže napadnutým rozhodnutím nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke posúdenia danosti naliehavého právneho záujmu žalobkyně v postavení dlžníka na určovacej žalobe.

62. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že podané dovolanie nie je dôvodné a preto ho zamietol (§ 448 CSP).

63. Žalovaní 1/ a 2/ boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP), preto im dovolací súd proti žalobkyni priznal v súlade s § 262 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov dovolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

64. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.